

те групировки в нея, от друга.

Убежденията на войводата Панайот и тези на В.Левски са съзвучни и с разбиранията на Л.Каравелов, формирани въз основа на добрата му осведоменост за традицията на сътрудничество във въоръжените акции на южните славяни през XIX в. Обединява ги и трезвото и реалистично отношение към официалните власти и към Омладината и народните освободителни движения. Но председателят на БРЦК има преимущество, че още в Русия и по-късно добре се запознава с теорията и практиката на европейските национални и социални движения, които също по силата на историческите обстоятелства са стигнали до принципа за революционно сътрудничество между народите, дори и в практиката на организационни връзки и обединения. Преимущество за Каравелов представляват и личните му познанства още от Русия и Сърбия с видни омладинци, включително и с идеолозите на трите насоки в Омладината. С Вл.Йованович се познавал от по-рано, но през 1868 г. прекарал повече от шест месеца заедно с него в австро-унгарските затвори по едно и също неоснователно обвинение; също с най-влиятелния и деен идеолог и политик на организацията Св.Милетич и редактор на омладинската "Застава" ("Знаме"), получаван и оползотворяван от Каравелов. С Милетич той бил в приятелски и политически връзки от самото начало на дейността си в Сърбия и Румъния. Важни били и идейните и практическите контакти на ръководителя на БРЦК със Св.Маркович - най-радикалният от всички омладински лидери и близък на Каравелов по формирането си в Русия, където учил и попаднал също в кръговете на руските революционери демократи и особено на онези, които изповядвали идеи със социално-утопическа насоченост.

Накрая, но не по важност, трябва да имаме предвид постоянните настоявания на съмишлениците на БРЦК сред емиграцията и в страната войводата Панайот да издейства сръбска помощ за тяхната борба и съгласието на управляващите да разрешат и подпомогнат формирането и преминаването на българска чета от сръбска на турска, т.е. българска територия, които доказват, че във възгледите си за нуждата от сръбска подкрепа не е бил самотен, а напротив - тази му надежда била споделяна от мнозина съмишленици и те активно внушавали на войводата да търси и осъществи сътрудничество със сърбите. Такива са фактите и историческата логика и те опровергават кривотълкуванията за "просръбски" възгледи и дейност на П.Хитов.

* * *

Авторитетът, с който реално се ползва П.Хитов пред членовете и съмишлениците на БРЦК и пред ръководителите му и доверието им към него, нещо повече - фактът, че те държат на мнението му и го ценят, намира очевиден израз по време на подготовката за общото събрание на БРЦК през пролетта на 1872 г. и предварителните обсъждания на проекта за устав от 1871 г., представен от Левски на събраниято на Ловчанския комитет в края на септември същата година. Тогава веднага заедно с А.Кънчев той започва изготвянето на преписи, които разпраща до видни